

Tardor

Uno se despide, però no és de tot cor, no volem acceptar-ho, però així les coses són. Trist, com aquell acomiadament a l'aeroport, facturant records, equipatges per a un nou món. T'estime, fins sempre, però necessita esbarjo, estava a punt de rebentar com un masclet. Una cançó de La Gossa i tu i jo, despullats en aquell pis de Benimaclet. Ja en tens noranta-quatre, jo encara et recorde, el pare també ho fa quan anàveu a munyir, tota una vida treballant per un sou misericorde, perquè després la vida ens fera tant patir. *Uno se despide*, i no torna fins a Pasqües, amics que emigren, ja ronden els trenta, una carrera, dos màsters, quatre llengües, una mare enfonsada, una parella que es trenca. No ens solem acomiadar de les grans coses, potser perquè no volem que mai s'acaben, i aquell "per a sempre" morí com moren les roses. Recordes, ens diuen frases que se'ns graven. Ja no passen metros, però el tiquet està validat, em quede a la vorera de l'andana preparat per a marxar, ho sent, m'he d'allunyar, el teu amor em fa mal, vull acomiadar-me en silenci, deixeu-me plorar.

Vicen-T